

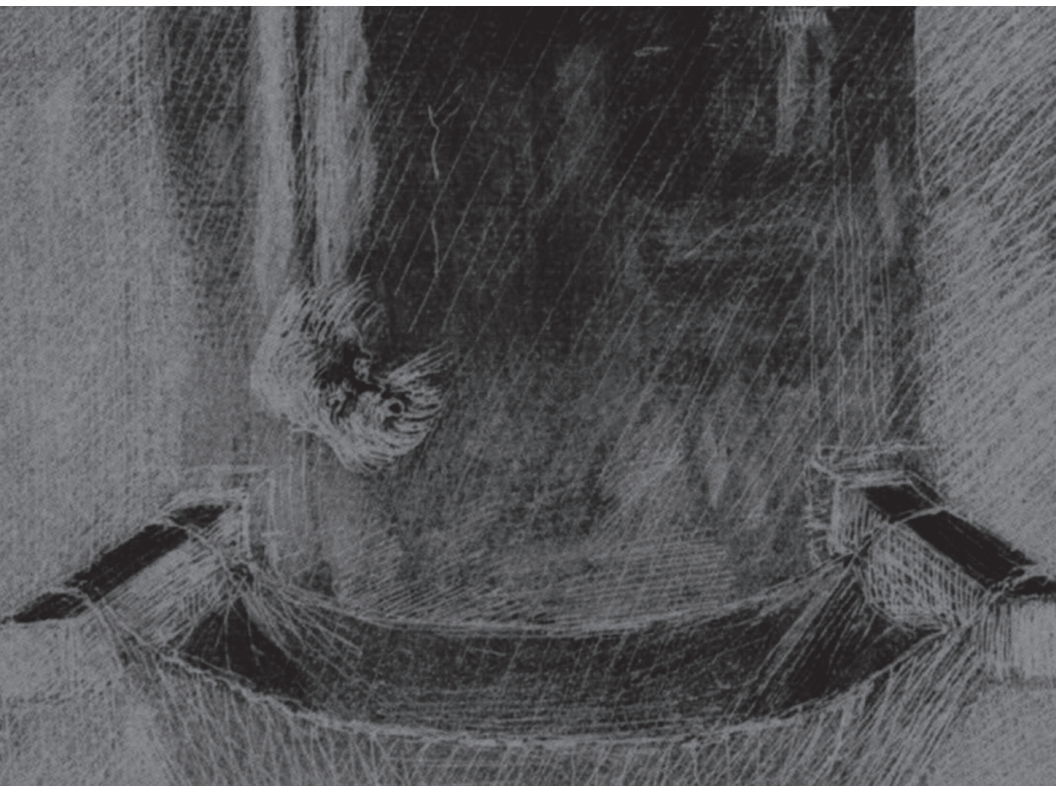
P O E M A S

stelios karayanis

Poemas

Colección Libros
Imposibles

Poemas

Stelios Karayanis

COLECCIÓN LIBROS IMPOSIBLES

-2025-

Karayanis, Stelios (1956).

Poemas/ Stelios Karayanis--1ª ed.--

Coedición | EntreTmas Revista Digital & Agulha Revista de Cultura, 2025.

52 p. 21 x 14 cm. <Colección Libros Imposibles ; 56 >

<Digital>

1. Poesía griega. 2. Literatura griega I. Título.

Primera edición, 2025

Colección Libros Imposibles #56

© *Poemas*

© Stelios Karayanis

Diseño editorial:

Melvyn Aguilar

Portada & ensayo fotográfico:

Florianio Martins

Coordinación editorial:

Juana M. Ramos

Traducción al español:

José Antonio Moreno Jurado

Corrección filológica:

El Autor

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ Η ΤΟ ΔΑΙΜΟΝΙΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΟΥ ΟΡΑΜΑΤΟΣ

Στον Γιάννη Ρίτσο

Γέροντας είμαι.
Αφανισμένος πια απ' το χρόνο σκεβρωμένος και τυφλός.
Να δέομαι ξέρω μοναχά και να ικετεύω τους θεούς,
να σταματήσουν το κακό να πάψουν πια οι νεκροί,
σωρός να κείτονται μέσα και έξω απ' την επτάπτυλη θήβα.
Ο σοφός, ο προάγγελος, μύριων τόσων δεινών,
και άλλων τόσων που έπονται είμαι.
Βροχές, άνεμοι, συμφορές χτυπάνε και λυσομανούν στις
 πύλες του κακού,
εφτά φορές τη μέρα και τη νύχτα.
Στις πύλες που κανείς δεν τις φρουρεί
αφού η τιμωρήτρια η Δίκη έχει αρπάξει όλα τα κλειδιά
κι οι γιοί της ενοχής ανέμελοι κι αναίσχυντοι γκρεμίζουν
 από μέσα.
Είμαι ο τυφλός, ο θλιβερός πεζολάτης στη φριχτή τη
 δημοσιά
που στρωμένη είναι ακόμα με τόσα κουφάρια.
Τους θρήνους μου και τις κραυγές μου κατασκιάζουν κάθε
 τόσο οι κρωγμοί
των αετών και των δυσοίωνων πουλιών που εφορμούν απ'
 τα τοιχία της πόλης .
Κάποτε πρέπει να ήμουν το κορίτσι, η το αγόρι, που το
 άφησαν στην ερημιά,
ώσου να μάθει την πικρή την τέχνη, του να δίνει και να
 παίρνει την ελπίδα.
Κλειστά τα μονοπάτια, και σπασμένα όλα τα κηρύκεια κατά
 μήκος του χρόνου.
Φριχτή και αδιέξοδη τη δημοσιά και σπαρμένη την πεδιάδα
όχι μόνο με των Αργείων τα πτώματα.
Ασάλευτο τον αέρα και μολυσμένο να είναι.
Σιωπή, σιωπή.

Μακριά που 'φυγαν με όλες τις παλιές μικροχαρές,
τα νερά τα τρεχούμενα κι οι φωνές οι παρηγορητικές τω
βατράχων.

Κορίτσι κάποτε, κορίτσι τρυφερό με το στήθος ολόγιομο,
κορίτσι, αγόρι και ώριμος άντρας μαζί, και τώρα γέροντας
πια,

ξοδεμένος απ' το χρόνο, σκεβρωμένος και τυφλός,
πόσο πικρά, πικρά στο κορμί μου το νιώθω,
πως δεν μπορεί πια παρά να σημαίνει του Κόσμου την
τελευταίη

εκείνος εκεί ο κακός ο αιωνός
που απ' τη Θήβα πάνω την επτάπτυλη,
τις νύχτες εφορμά κι' απλώνεται για να μας αφανίσει.

TIRESIAS O EL ELEMENTO DEMONÍACO DE LA VISIÓN

A Yanis Ritsos

Soy viejo; desaparecido ya del tiempo, encorvado y ciego.
Sólo sé rezar y suplicar a los dioses para que detengan el mal,
que cesen ya los muertos que yacen a montones
dentro y fuera de Tebas, la de siete puertas.
Soy el sabio, el adivino de diez mil males y de muchos más que
vienen.
Lluvias, vientos, desgracias golpean y enloquecen en las
puertas del mal,
siete veces por la noche y por el día.
En las puertas que ya nada colma
puesto que la Justicia castigadora se ha apoderado de todas las
llaves
y los hijos de la culpabilidad, despreocupados y sinvergüenzas,
se despeñan desde adentro.
Soy el ciego, el triste caminante en la terrible vía pública
que está cubierta todavía con tantos cadáveres.
Mis lamentos y mis gritos están tapados de vez en cuando
por los graznidos de las águilas y de aves de mal agüero
que se lanzan insaciablemente desde las murallas de la ciudad.
A veces, debía ser la niña o el niño que dejaron en soledad
hasta aprender el arte amargo de dar y tomar la esperanza.
Veo cerrados los senderos y rotos todos los cipreses en la
longitud del tiempo.
Horrible y sin salida la vía pública veo
y sembrada la llanura no solamente de los cadáveres de los
argivos.
Que el aire quede inmóvil y contaminado.
Silencio, silencio.

Qué lejos se fueron, con todas las antiguas gracias,
las aguas corrientes y las voces consoladores de las ranas.
Niña un día, tierna niña con el pecho enteramente lleno,
niña, niño y hombre maduro al mismo tiempo y ahora ya
 anciano,
consumido por el tiempo, encorvado y ciego,
tan amargamente, amargamente siento mi cuerpo,
que sólo puede significar el Fin del Mundo.
Aquél de allí, el Mal Presagio por encima de Tebas,
la de siete puertas, se precipita y se extiende
por las noches para hacernos desaparecer el dolor.

Η ΝΕΚΡΟΠΟΜΠΗ

Με τον καιρό κι η τύψη μας θεριεύει
βρίσκει ένα χώρο ιδανικό για να θραφεί
μες στου κορμιού μας το σκοτάδι το βαθύ,
που ανέκφραστο, την ηδονή γυρεύει.

Με το μελάνι, η πλήξη λιγοστεύει
αλλά δεν είναι βολετό να νικηθεί
με στίχους που έχουν ήδη προγραφεί,
που αδιάφορος ο χρόνος τούς κηδεύει.

Κι όπως το σώμα γέρνει ευλαβικά,
μες στις ψυχής το τέμενος να προσκυνήσει,
των στίχων βλέπει την νεκροπομπή να αργοπερνά

Α. τι άδοξα που η ποίηση πεθαίνει τελικά,
Κι η τύψη, πώς θεριεύει στις γραφής τη δύση,
ακούγεται σαν ένας ψίθυρος από κοντά.

EL SEPELIO

Con el tiempo se enfurece también nuestro
remordimiento,
encuentra un espacio ideal para instalarse
en la profunda oscuridad de nuestro cuerpo,

que, inexpresable, busca el placer.
Con la tinta, empequeñece el aburrimiento
pero no es posible vencerlo
con versos que ya fueron escritos,

que el tiempo indiferente los entierra.
Y como el cuerpo se ladea piadosamente
prosternándose en el templo del alma,
ve pasar despacio el sepelio de los versos.

Ah, al final, qué vulgarmente muere la poesía.
Y nuestro remordimiento, enfurecido en el occidente
de la escritura, se escucha como un murmullo cercano.

Η ΓΑΤΑ ΠΟΥ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΘΑ ΛΑΒΕΙ

Όταν θ' ακούσουμε το ρόπτρο τού θανάτου,
έξω απ' την κάμαρή μας ν' αντηχεί ένα βράδυ,
κι αν τη ζωή δεν έχουμε προλάβει,
μην πούμε «τι ανώφελα που ζήσαμε εδώ κάτω».

Όταν θ' ακούσουμε το ρόπτρο τού θανάτου,
στων αναμνήσεων το τελευταίο βράδυ,
στην κάμαρή μας θα 'χει πέσει το σκοτάδι
κι η γάτα θ' αφουγκράζεται τα βήματά του.

Η γάτα που αγαπήσαμε θα έχει καταλάβει
στο βλέμμα μας τα από καιρό γραμμένα
και θα 'ρθει και θα μας αγγίξει μ' ένα χάδι!

Κι ίσως να πούμε τότε «άραγε, ποιος να 'ναι τόσο βράδυ»
το χάδι ανταποδίδοντας στη γάτα κουρασμένα,
στη γάτα, που το μήνυμα θα λάβει.

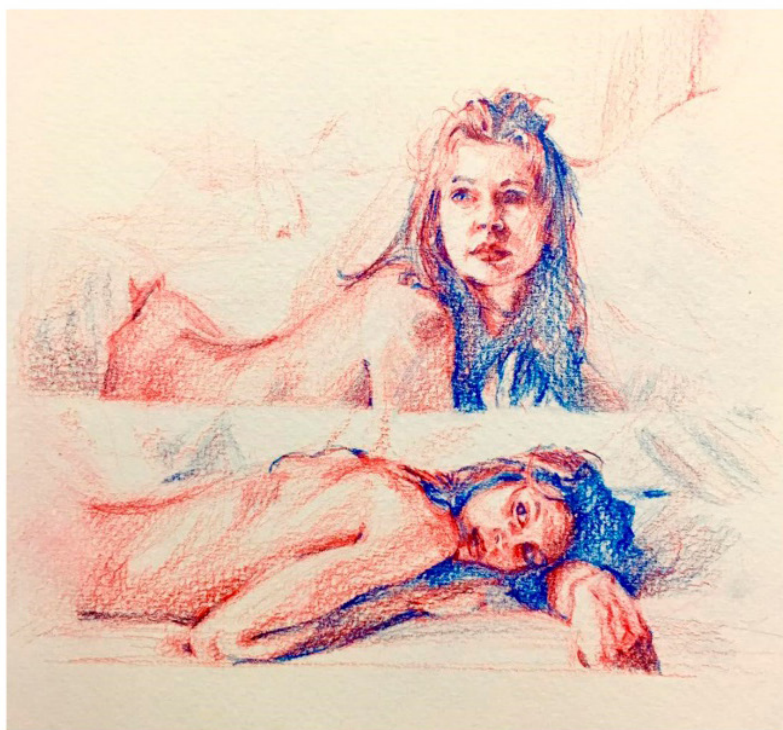
LA GATA QUE RECIBIRÁ EL MENSAJE

Cuando oigamos la aldaba de la muerte
resonando una noche en nuestra habitación,
aunque no hayamos tenido tiempo de vivir,
no digamos «qué inútilmente hemos vivido hasta aquí».

Cuando oigamos la aldaba de la muerte
en la última noche de los recuerdos
habrá caído la sombra en nuestra habitación
y la gata escuchará sus pasos atentamente.

La gata que amamos habrá comprendido
lo escrito desde hace tiempo en nuestra mirada
y vendrá a tocarnos con una caricia.

Quizás digamos entonces «¿quién es tan tarde?»,
devolviendo la caricia a la gata cansada,
a la gata, que recibirá el mensaje.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΚΑΙ ΠΥΛΑΔΗΣ

Είμαι ο Ορέστης. Η ενοχή με συντρίβει.
στα κουρασμένα μάτια μου καμιά παρηγορία·
πυκνό το χιόνι της ψυχής τη μοίρα μου ορίζει
η μισερή του Απόλλωνα η δίκαιη Ερινύα.

Στου Άργους τα βασίλεια ο θάνατος θερίζει·
στους πύργους στα παράθυρα στα μάρμαρα τα κρύα·
κι είναι ένα βράδυ θλιβερό κι ένα σκυλί γαυγίζει
του φονικού του ανόσιου την ιεροσυλία.

Πώς να μη φταίω Πυλάδη μου αφού το θείο φθονεί
κι αφού η δική μας Νέμεσις πληρώνεται με φόνο
μονάχος φεύγω μα έλα πίσω μου πιστό σκυλί μου εσύ.

Απ' του Θυέστη τη γενιά ως και του Αγαμέμνονα το θρόνο
τραγούδησε ω Πυλάδη μου τη δίκαιη ενοχή,
τα δάκρυά μου σκούπισε κι απάλυνε τον πόνο.

ORESTES Y PÍLADES

Soy Orestes. La culpa me corroe.
No hay consuelo en mis ojos cansados.
La densa nieve del alma define mi destino,
la mísera, la justa Erinia de Apolo.

La muerte hace su cosecha en los reinos de Argos,
en las torres, en las ventanas, en los fríos mármoles.
Hace una tarde triste y ladra un perro
el sacrilegio del impío asesino.

Cómo no tengo la culpa, Pílares mío, si lo divino siente
envidia,
y, puesto que nuestra Némesis se paga con muerte,
me marchó solo, pero ven detrás de mí, tú, fiel perro mío.

Desde la generación de Tieste hasta el trono de Agamenón
canta, oh Pílares mío, la justa culpabilidad,
barre mis lágrimas y calma el dolor.

ΟΙ ΜΥΘΟΓΡΑΦΟΙ

Έμενα τότε στο πιο σκοτεινό διαμέρισμα
του ποιήματος –και για να μην παρεξηγηθώ–
εννοώ το παράξενο ποίημα
που δεν έγραψα ακόμα·
τα βράδια έρχονταν απρόσμενα
οι φίλοι μου οι ταξιδεμένοι,
ανάμεσα σ' αυτούς
κι ο Οδυσσέας.
Φορούσε πάντοτε ένα
ξεφτισμένο ένδυμα –δε σκέφτηκα ποτέ μου
το γιατί– ριχνόταν λοιπόν
απογοητευμένος
σε μια πολυθρόνα κι άρχιζε να καπνίζει
με μανία το τσιγάρο του.
Γιατί να με βασανίζεις
τις νύχτες –μου έλεγε– μ' αυτές τις φανταστικές
ιστορίες σου,
άσε επιτέλους να ζήσω κι εγώ,
τη δική μου ζωή την αληθινή.
Όσο για μένα βέβαια, καθόλου δεν
τον άκουγα· σαν μαγεμένος του μιλούσα
για τον Τέννυσον, τον Τζόυς, τον Καβάφη.
Μη με μπερδεύεις άλλο με τους μυθογράφους –μου έλεγε–
αυτοί μου καταστρέψαν τη ζωή.

LOS MITÓGRAFOS

Vivía entonces en el piso más oscuro
del poema –y para que no se me malinterprete–
quiero decir del extraño poema
que aún no he escrito;
por las noches llegaban imprevisibles
mis amigos los viajeros,
entre ellos
también Odiseo.
Llevaba siempre una
Indumentaria deshilachada –no pensé jamás
en el motivo –se echaba entonces
frustrado
en un sillón y empezaba a fumar
con ansia su cigarrillo.
Por qué me atormentas
por las noches con estas historias
fantásticas tuyas –me decía–,
deja por fin que viva también
yo mi propia vida, la verdadera.
En cuanto a mí, por supuesto, no lo escuchaba
en absoluto; como hechizado le hablaba
de Tennyson, de Joyce, de Cavafis.
No me confundas más con los mitógrafos, me decía,
ellos han arruinado mi vida.

Ο ΠΑΝΑΚΡΙΒΟΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

Πόσες και πόσες φορές το συλλογίστηκα
να σταματήσω να γράφω
αλλά πώς θα μπορούσε
αυτό να συμβεί, που θα 'πρεπε να με αναλάβει
υπεύθυνα ένας απίστευτοα πανάκριβος
και ειδικευμένος χειρουργός,
για να μου αφαιρέσει το μυαλό,
τα μούσकुλα, τα νεύρα κι αυτή την
ερωτοπαθή μου την ψυχή.
Προτιμάω λοιπόν
να ανακατεύω τα παλιά μου χειρόγραφα,
να γράφω νέα και να ξαναγράφω
ή
να τα συζητάω όλ' αυτά μαζί με τον Ιάσονα
και με τον Οδυσσέα·
αγαπάνε λέει κι οι δυο τους
με πάθος και, καμιά φορά, με αφόρητη νοσταλγία
τις σιωπηλές γυναίκες,
τα ερωτικά λιμάνια,
τα ατέλειωτα ταξίδια και τους μαγεμένους
τόπους, ώσπου προς το τέλος
το φοβούνται, λέει, μήπως τους συντρίψει η ζωή.

EL CARÍSIMO CIRUJANO

Cuantas y cuantas veces pensé
dejar de escribir
pero cómo podría
suceder, ¿debería cogerme
responsablemente un cirujano
increíblemente caro y experto
para quitarme el cerebro,
los músculos, los nervios y esta
alma mía que padece de amor?
¿Prefiero entonces
mezclar mis antiguos manuscritos,
escribir algo nuevo y volverlo a escribir
o
discutir todo esto con Jasón
y con Ulises?
¿aman pues los dos
con pasión y, a veces, con nostalgia insoportable
a las mujeres silenciosas,
los puertos eróticos,
los viajes interminables y los parajes
hechizados, hasta que al final
sienten miedo, pues, de que la vida los destruya.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΩΝ

Τόσους αιώνες μετά την Οδύσσεια κι εγώ βρισκόμουν ακόμα στην αποβάθρα και, όπως ένας αμετανόητος μυθομανής, επέμενα για να ταξιδέψω προς τη χώρα των Κιμερίων, όπου μόνο σκοτάδι, σκοτάδι και θάνατος. Ήτανε κι άλλοι πολλοί που περίμεναν με αδημονία τη βάρκα, ποιητές, αρχαιολόγοι, δημοσιογράφοι με τα σημειωματάρια και τα τσαπιά στα χέρια, ο Τειρεσίας αργούσε να φανεί κι όλοι το ξέραμε πως περνούσαν δίχως αλλαγή τα μαύρα χρόνια, ώσπου, κάποιος νέος Οδυσσέας ούρλιαξε σ' ένα χωνί: Φωνάξτε επιτέλους την Αντίκλεια, τη μάνα μου.

Η Αντίκλεια ήρθε σε λίγο από την αντίπερα όχθη. Φορούσε μια κουρελιασμένη φούστα από αλατζά, τα χέρια της ήταν καμένα, το ίδιο και το πρόσωπό της, «να ξέρεις, γιε μου, εκεί είναι το σκοτάδι και το φως, εκεί πεθαίνει και ανασταίνεται το όνειρο» ακούστηκε να λέει μ σκληρή και αποφασιστική φωνή και κανένας δεν παραξενεύτηκε, που 'δειχνε με το καμένο χέρι της, πέρα μακριά, μια φάμπρικα.

NOTAS PARA LA CANCIÓN DE LAS MULTINACIONALES

Tantos siglos después de la Odisea y me encontraba aún en el muelle y, como un mitómano impenitente, insistía en viajar a la tierra de las Quimeras en donde sólo hay oscuridad, oscuridad y muerte. Hay muchos otros que esperaban la barca con inquietud, poetas, arqueólogos, periodistas con el cuadernillo y las azadas en las manos, Tiresias tardaba en aparecer y todos sabíamos que pasarían sin cambios los negros años, hasta que un joven Ulises aulló en un embudo: Llamad por fin a Anticlea, mi madre.

Al poco, vino Anticlea desde la orilla opuesta. Vestía una desgarrada falda de algodón, sus manos estaban quemadas, como su rostro, “que sepas, hijo mío, que allí está la oscuridad y la luz, allí muere y resucita el sueño”, se le oyó decir con voz dura y firme y nadie se extrañó de que mostrase con su mano quemada, a lo lejos, una fábrica.

Ο ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΟΡΕΣΤΗ

Στη νύχτα μου ο φόβος.

Χθες βράδυ μόλις, έγινα φονιάς σκοτώνοντας για εκδίκηση τη θλιβερή μου μάνα. Ήτανε τόσο φοβισμένη και δειλή που έτρεμε όπως το δεντρί, την ώρα που το πελεκάει ο ξυλοκόπος. Δεν ήθελα να ξαναδώ τη μαύρη λάμψη απ' το μιάσμα, πούχε βαθιά στα μάτια. Βύθισα με μανία το μαχαίρι μου μέσα στα στήθη τα ζεστά κι ευθύς ξεπήδησε σαν ποταμός το μολυσμένο αίμα.

Έγειρε τότε ξέπνοη επάνω στο χαλί κι απόμεινε εκείδά μια δελεαστική βορά για τα σκυλιά και τα σαγόνια του Άδη.

Μα να, που τώρα ανεβοκατεβαίνω έξαλλος μέσα στις νύχτας τις καταπακτές, προσμένοντας απ' τους θεούς μια δροσερή βροχή να ξεπλυθώ, κάτι σαν τελική και δίκαιη εξιλέωση από το φοβερό το μιάσμα του μητροκτόνου. Εμένα μ' έμαθαν από μικρό οι συμφορές να ξεχωρίζω στη στιγμή όλους τους δίκαιους τους καθαρμούς και πότε είν' η ώρα που αρμόζει να μιλώ και πότε να σωπαίνω. Κι αν ήμουνα ως το τέλος για όλους σας ο εκδικητής κι ο χαλαστής, ο λυτρωτής του Άργους, για μένανε ίσως να 'τανε γραφτό να μην υπάρχει πια ησυχασμός, χαμόγελο, χαρά ούτε γαλήνη του ύπνου.

EL MONÓLOGO DE ORESTES

En mi noche el miedo.

Apenas ayer por la noche, me convertí en asesino matando por venganza a mi pobre madre. Estaba tan asustada y acobardada que temblaba como el árbol cuando el jardinero lo tala.

No quisiera volver a ver el negro resplandor de la infección que tenía en el fondo de los ojos. Hundí con locura el cuchillo en sus cálidos pechos e inmediatamente brotó como río la sangre contagiada.

Se giraba entonces sin aliento sobre la alfombra y esperaba allí como seductora presa para los perros y la mandíbula de Hades. Pero he aquí que subo y bajo como loco por las noches los escotillones, esperando de los dioses una lluvia fresca para lavarme, algo como una expiación perfecta y justa del temible contagio del matricidio. Me enseñaron desde pequeño las desgracias de distinguir al instante todas las purificaciones y cuándo es el momento en que conviene hablar y cuándo callar. Y si fuese hasta el final para todos vosotros el vengador, el destructor, el salvador de Argos, para mí quizás hubiese estado escrito que ya no exista tranquilidad, sonrisa, alegría ni calma en el sueño.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΪΔΑΣ

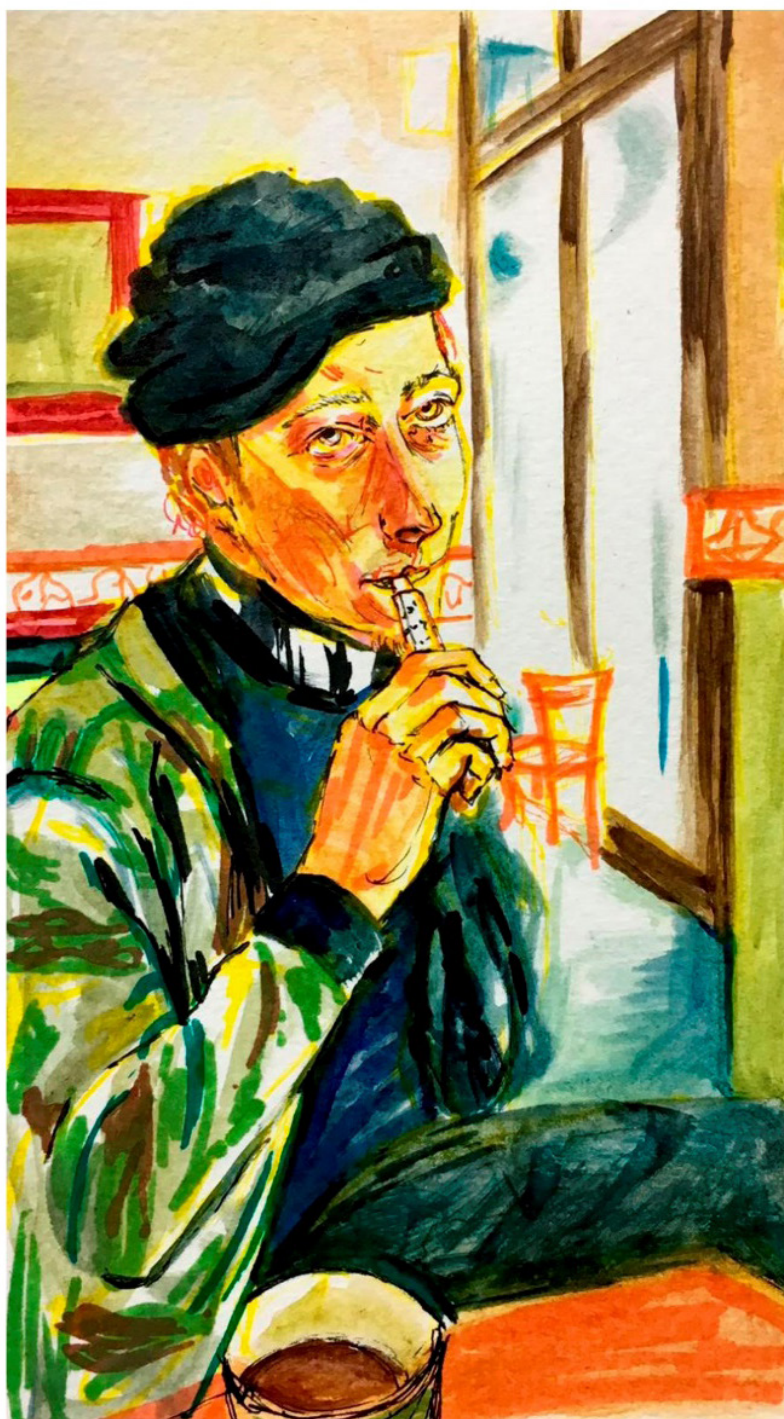
Τα σχέδια για το πάρσιμο της πόλης δεν χρησίμευαν σε τίποτα. Κάθε τόσο σχεδόν ανατρέπονταν· θρηνήσαμε κι άλλους νεκρούς, ώσπου, στο τέλος ένα βράδυ ήσυχος ο Αγαμέμνωνας το αποφάσισε κι επέστρεψε τη Χρυσηίδα.

Κείνο το ήσυχο βράδυ, λοιπόν, το εννοήσαμε κι εμείς πως η ομορφιά μια δικαιολογία ήταν κι αυτή ή ένα τέχνασμα – να μην κοπάσει ο πόλεμος, να μην τελειώσουν οι ανθρωποσφαγές, να μην παρθεί έτσι άδοξα η μισητή η Τροία.

LA BELLEZA DE CRISEIDA

Los planes para la toma de la ciudad no sirvieron de nada. De vez en cuando casi se trastornaban; lloraban por otros muertos hasta que, al final, una noche, Agamenón, tranquilo, decidió devolver a Casandra.

Aquella noche tranquila, además, entendimos también nosotros que la belleza era una excusa o un artilugio –para que no cesase la guerra, para que no terminasen las matanzas, para que no fuese tomada así, sin gloria, la odiosa Troya.

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΙΔΗ ΕΝΑ ΔΕΙΛΙΝΟ

Θα 'σαι πολύ πιο τρυφερή μέσ' απ' τον μύθο, Ιφιγένεια, και πιο γλυκιά απ' όλα τα κορίτσια του παλιού καιρού. Θα 'σαι σαν τον πολύτιμο διαμάντι που φωτίζει μόνο από μακριά, λαμπρύνοντας παντοτινά τη μοίρα μου στο γέρμα αυτού του κόσμου. Μάταια θα σε ψάχνουν οι επίγονοι, ιδρωκοπώντας στα ερείπια και στις αρχέγονες μυλόπετρες πνάκριβων ανασκαφών. Σου 'δωσαν σένα οι καλοί θεοί τον ματωμένο κότινο της εκλογής, της νίκης και της δόξας που ποτέ δε θα δοθεί σ' αχρείους και βαρβάρους. Γι' αυτό τραβάς περήφανη, απόμακρη και σιωπηλή, πέρα απ' τα χρώματα αυτού του δειλινού, μ' ένα κλαδί βερυκοκιάς στην κεφαλή, με μια μετάξινη εσθήτα ως τους αστραγάλους.

MONÓLOGO DE EURÍPEDES UN ATARDECER

Serás mucho más tierna en el mito, Ifigenia, y más dulce que todas las muchachas del tiempo antiguo. Serás como el precioso diamante que alumbra sólo de lejos, abillantando permanentemente mi destino en la caída de este mundo. En vano te buscarán los epígonos, sudando en las ruinas y en los molinos primitivos de las carísimas excavaciones. Te dieron a ti los buenos dioses el acebuche ensangrentado de la elección, de la victoria y de la gloria que jamás se concedió a inútiles y bárbaros. Por eso vas orgullosa, lejana y silenciosa, más allá de los colores de esta tarde, con una rama de albaricoque en la cabeza, con un vestido de seda hasta los tobillos.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΟΥ ΠΕΡΙΜΕΝΑΜΕ ΝΑ ΦΑΝΕΙ

*Κάθε άγγελος
τρομερός είναι*

PAINEP MARIA PILKE
Ελεγείες του Ντουίνο

Χρόνια και χρόνια τον περιμέναμε να φανεί. Κοιτάζαμε πια με ανησυχία το παρελθόν, ραβδοσκοπούσαμε το παρόν και το μέλλον μ' αδημονία, μα τίποτα, ο άγγελος δε φαινότανε πουθενά. Όλη η ζωή μας σταματημένη, σταματημένη από καιρό, εξαντλημένη κάπως και η ... από αυτό το περιφερειακό και ασήμαντο πρόσωπο, απ' τη στιγμή της ελευθερίας μου. Φεύγουν οι μέρες κι οι μήνες σαν το νερό: Σεπτέμβριος, Οκτώβριος, Νοέμβριος, Δεκέμβριος. Μεγάλωναν σιγά σιγά τα νύχια μας, μεγάλωναν τα γένια μας και τα μαλλιά μας. Ώσπου στο τέλος, ένα βράδυ ανοιξιάτικο, κάτι μας φάνηκε να κατεβαίνει απ' το βουνό. Ήταν ένα ψωριάρικο και και γέρικο σκυλί που βρώμαγε από μακριά, γρυλίζοντας απαίσια, απ' την κακοπέραση κι απ' την κακή του μοίρα. Να 'τανε βολικό αυτό ο άγγελος που περιμέναμε, να 'ταν αυτό η μοίρα μας ή τάχα μου κορόιδευαν οι άσπονδοι εχθροί μας;

EL ÁNGEL QUE ESPERÁBAMOS APARECER

Todo ángel es terrible

RAINER MARÍA RILKE

Elegías de Duino

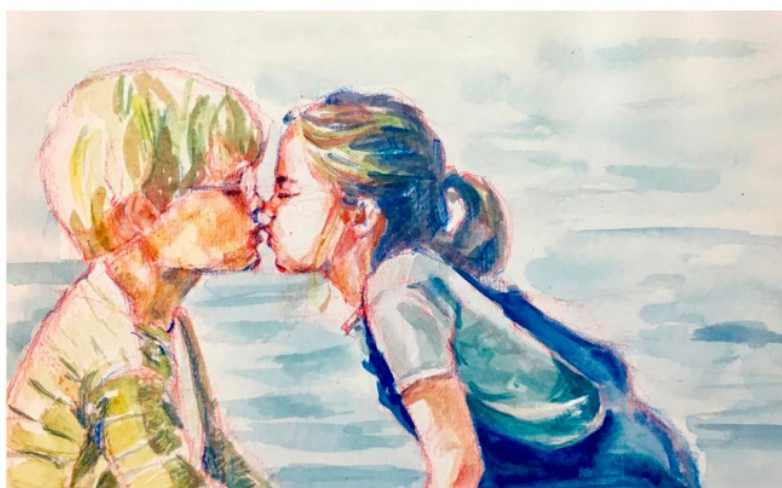
Años y años esperábamos que apareciese. Mirábamos ya con intranquilidad el pasado, dábamos bastonazos al pasado y al futuro con inquietud, pero nada, el ángel no aparecía por ningún sitio. Toda nuestra vida detenida, detenida desde hacía tiempo, agotada y la... de ese rostro periférico e insignificante, desde el momento de mi libertad. Se van los días y los meses como el agua: septiembre, octubre, noviembre, diciembre. Crecieron poco a poco nuestras uñas, crecieron nuestras barbas y nuestros cabellos. Hasta que, al final, una noche de primavera, nos pareció que algo descendía de la montaña. Era el perro viejo con psoriasis que ensuciaba de lejos, gruñendo horriblemente, desde su mal paso y desde su mal destino. ¿Sería posible que el ángel que esperábamos fuese nuestro destino o quizás se reían de mí nuestros implacables enemigos?

ΤΟ ΑΛΟΓΑΚΙ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

Από μακριά τότε είδα το άλογο: το άσπρο άλογο των παιδικών μου χρόνων και της νοσταλγίας μου να έρχεται σιμά μου. Πρόσεξα πως κρατούσε ένα τριαντάφυλλο ανάμεσα στα δόντια του και προχωρούσε λάμποντας από χαρά κι αγέρωχο κάτω απ' τα δέντρα. Ακόμα και το λιόγερμα που 'φευγε ολοπόρφυρο εκείνη τη στιγμή πάνω απ' τα ευλογημένα στάχια, σα να εστάθηκε κι αυτό, ίσως για να θαυμάσει. Το άλογο, όταν έφτασε σε κοντινή απόσταση, πλησίασε σιγά σιγά, απόθεσε το τρυφερό του τριαντάφυλλο στα χέρια μου κι ύστερα γύρισε απότομα και χάθηκε σαν αστραπή στον κάμπο. Έμεινα τότε ν' απορώ και να κοιτάζω έκθαμβος μια τ' άλογο και μια το τριαντάφυλλο μες τ' ανοιχτά μου χέρια. Κι είναι από τότε για μένα πολύ αργά κι ίσως οδυνηρό για να εννοήσω πώς χάνουμε έτσι εύκολα την αθωότητα και την ελπίδα εμείς οι άνθρωποι για λίγη έστω τρυφερότητα κάτω απ' τ' αστέρια.

EL CABALLITO DE EDAD INFANTIL

De lejos vi entonces el caballo: el blanco caballo de mis años infantiles y de mi nostalgia volviendo a mi lado. Me di cuenta de que sostenía una rosa entre los dientes y avanzaba radiante de alegría y arrogante bajo los árboles. Incluso al crepúsculo cuando se iba todo púrpura en aquel instante por encima de las benditas espigas, como si se detuviese quizás para admirarse. El caballo, cuando llegó a una distancia cercana, se acercó poco a poco, depositó en mis manos la tierna rosa y después se volvió de pronto y desapareció como un relámpago por el campo. Me quedé entonces perplejo y mirando estupefacto una vez al caballo y otra a la rosa en mis manos abiertas. Desde entonces es muy tarde para mí y quizás doloroso entender que perdemos tan fácilmente la inocencia y la esperanza nosotros los hombres por una ternura, aunque sea pequeña, bajo las estrellas.

ΟΙ ΔΥΟ ΣΧΟΙΝΟΒΑΤΕΣ

Το ξέρεις, δεν είναι ο φόβος που με τρομάζει, γύρισε κι είπε ο μικρός σχοινοβάτης στον μεγαλύτερο, εκεί ψηλά στην αιώρα κάτω απ' το θόλο του μιούζικ-χωλ. Το ξέρω, του είπε ο άλλος ανήσυχος, έχοντας καρφωμένο το βλέμμα του στην κερκίδα. Τούτο το φόβο τον συνηθίσαμε πια. Το ζήτημα είναι τα λαίμαργα μάτια τους.

LOS DOS EQUILIBRISTAS

Lo sabes, no es el miedo lo que me asusta, vuélvete y díselo, pequeño equilibrista, al mayor, allá arriba en el aire bajo la cúpula del music-hall. Lo sé, le dijo el otro intranquilo, con la mirada clavada en el palco. Sentimos ese miedo hace tiempo. La cuestión es sus ávidos ojos.

ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ Ι

Μάλλον η πρόθεση
Άρκεσε
για το κακό
«Αυτοψία»

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ

Ποιος άραγε ποτέ θα μάθει γιατί με καταδίκασαν έτσι οι θεοί κι αισθάνομαι να είμαι ετούτη τη στιγμή ο μόνος βασιλιάς επί της γης και άρχοντας που τόσο ενάντια και εχθρική του στάθηκε η μοίρα. Ίσως κάποια πανάρχαια κατάρα απ' το γένος ή απ' τη φυλή, μα επιτέλους, τι τους ήθελα τους άχρηστους τους μάντεις απ' τη Θήρα; Γιατί τι άλλο συμβολίζει πια αυτός ο θλιβερός δακτυλιόλιθος, που μου επέστρεψε σφυρίζοντας μισερή Ερινύα η μοίρα, εξόν από τον παγερό και θριαμβεύοντα ίσκιο του θανάτου; Τι ειρωνεία και τι καλυμμένη εχθρότητα που έκρυβε στο τέλος η ζωή, και πόσο απήφιστα την πήρα; Ονειρευόμουν πάντοτε ο δυστυχής, ονειρευόμουν το ολέθριο χρυσάφι, τη μοναδική αγάπη μου να ρέει στα παλάτια μου ακατάπαυστα απ' τη Μικρά Ασία κι έβλεπα στα ενύπνια στολισμένο με αμέθυστους απ' άκρον εις άκρον το νησί, με σάπφειρους σιντέφια και πορφύρα, και να που χύθηκε στην άμμο μια για πάντα το γλυκό κρασί και να που οι γυναίκες μας θρηνούν απαρηγόρητα για το πού στέρεψε το γάλα τους, και δε θα πάψουνε ποτές – αν δεν επέλθει κάθαρση, να δέονται στην Ήρα. Ονειρευόμουν πάντοτε ο δυστυχής, ονειρευόμουν σιωπηλή σελήνη να φωτίζει σαστισμένη και έκθαμβη τους επίγειους και ονομαστούς παραδείσους, που έφτιαχνα για να μαγεύω τους καλεσμένους μου και να φαιδρώνω μες στη νύχτα τη διάθεση σε όλη την υψηλή Γοργύρα, και να τι μου επιφύλασσε το ελάχιστο σκοτάδι της κοιλιάς ενός ψαριού: την ίδια τη θανατερή αλαζονεία μου μαλαγμένη σ' ένα θλιβερό δαχτυλίδι της κόλασης – που στα δάχτυλα έφερα ως δώρο, ένα ψυχρό και θριαμβεύοντα ως το τέλος θάνατο σε τούτο δω τον αφιλόξενο χώρο.

POLÍCRATES I

*Mas la intención
Bastaba
para el Mal.
“La autopsia”*

ODYSSEAS ELYTIS

Quién sabrá jamás por qué me condenaron así los dioses y siento que soy en este momento el único rey sobre la tierra y caudillo a quien el destino se la vuelto tan contrario y hostil. Quizás una antigua maldición de mi raza y mi linaje, pero, al final, ¿para qué quería a los inútiles adivinos de Tera? Porque ¿qué otra cosa simboliza este triste anillo de piedra que me devolvió silbando la desgraciada Erinia, el destino, sino la helada y triunfal sombra de la muerte? ¡Qué ironía y qué enemistad oculta guardaba al final la vida, y que a la ligera la tomé!

Soñaba siempre, desgraciado, soñaba con el funesto oro, mi único amor corriendo por mis palacios sin cesar desde el Asia Menor y veía en ensueños la isla adornada de amatistas de extremo a extremo, con zafiros, nácares y púrpuras, y he aquí que se derramó en la arena para siempre el dulce vino y las mujeres nos lloran inconsolablemente hasta secarse su leche, y no cesarán jamás, si no sobreviene la purificación, de temer a Hera. Soñaba siempre, desgraciado, soñaba que la silenciosa luna iluminase satisfecha y estupefacta los terrenales y famosos paraísos que creé para encantar a mis invitados y alegrar por la noche la disposición en toda la alta Goryira, y he aquí que me protegió la sombra pequeñísima del vientre de un pez: mi misma arrogancia mortal ablandada en un triste anillo del infierno, que llevé en los dedos como regalo, una muerte fría y triunfante hasta el final en este espacio de aquí inhospitalario.

ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ II

Δεν ξέρω πώς ήρθαν έτσι τα πράγματα
κι αν έγιναν καταπώς τα αφηγείται
και τα ιστορεί ο θεός Ηρόδοτος-
πάντως στο βάθος φοβόμουν, γιατί
όπου και να κινούσα το στρατό, όλα
μου πήγαιναν καλά και κατ' ευχήν,
που λένε.

Χίλιες φορές μ' ευνόησαν οι μοίρες και
μ' αρνήθηκαν οι συμφορές κι ίσως
αυτό να ήταν που δεν άρεσε στον Άμαση,
τον εκλεχτό μου σύμμαχο
και φίλο, έπιασε το λοιπόν κι
εσύναξε και μου 'στειλε σ' ένα χαρτί
από πάπυρο ακριβό μια τελευταία
κι ολιγόλογη επιστολή όπου ανεξήγητα
μου έλεγε πως κάπου εδώ τελειώνει κι
η μεγάλη μας φιλία.

Ανεξήγητο, ανεξήγητο έλεγα και
χειρονομούσα ανήσυχος, εκείνο το εξαίσιο
ανοιξιάτικο απόγευμα, λίγο μετά την
καθημερινή μου επιθεώρηση στους
θησαυρούς, χωρίς να ξέρω βέβαια πως
ο Οροίτης σχεδίαζε το θάνατό μου
από μακριά, την ώρα που με λόγια
περιπαιχτικά τον πλήγωνε και τον
ανέδειξε στον κήπο του, την
κραταιά μου δόξα διηγούμενος,
αυτός ο άθλιος, ο Πέρσης Μητροβάτης.

POLÍCRATES II

No sé cómo sucedieron así las cosas
y si fueron como las narra
y las cuenta el divino Heródoto—
siempre sentía miedo en el fondo, porque,
a donde moviese el ejército, todo
me salía bien y a mi deseo,
como dicen.

Muchas veces me fueron favorables las Moiras y
las desgracias no me tocaron y quizás
eso sería lo que no le gustó a Ámasis,
mi selecto aliado
y amigo, se puso entonces
a reunirlo todo y me envió en un papel
de caro papiro una última
y concisa carta en la que inexplicablemente
me decía que aquí terminaba también
nuestra gran amistad.

Inexplicable, inexplicable, decía yo y
gesticulaba intranquilo, aquella estupenda
tarde primaveral, poco después
de mi diaria inspección a los tesoros,
sin saber con seguridad que
Oroitís planeaba mi muerte
en la distancia, en el momento en que
con palabras burlonas lo hería y lo
mostraba en su jardín, contándole mi poderosa
gloria este estúpido persa Mitrovatis.

SOBRE EL AUTOR

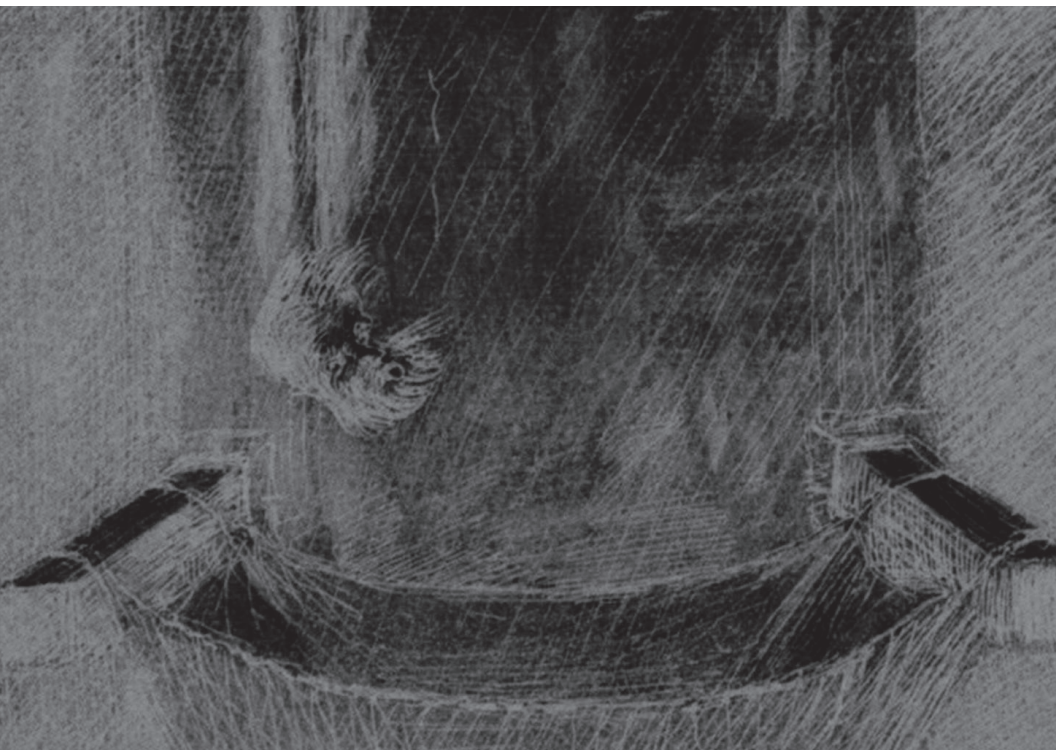
STELIOS KARAYANIS (Isla de Samos, Grecia, 1956). Poeta, ensayista, traductor, y doctor en filosofía moderna por la Universidad de Yoanina con su tesis *La crisis de la modernidad: cultura, tecnología y razón histórica en José Ortega y Gasset*. También es doctor por la Universidad de Granada con su tesis *La evasión de Dédalo. Teoría y usos poéticos de la metáfora en José Ortega y Gasset, Juan Ramón Jiménez y Yorgos Seferis*. En 1992 obtuvo el Premio de Poesía Nikiforos Vretakos del Ayuntamiento de Atenas. Sus poemas se han traducido en inglés, alemán y castellano. Algunos de sus ensayos se han editado en revistas como *El fingidor*, *Estudios Orteguianos*, *Diálogo filosófico*, etc. Ha traducido doce libros de literatura infantil española, dos obras teatrales, poemas de Jorge Luis Borges, Álvaro Mutis, Juan Ramón Jiménez, Francisco de Quevedo y de muchos poetas andaluces contemporáneos. En septiembre de 2019, se publicó en Sevilla, España, un libro suyo de poesía en prosa traducido por el poeta y helenista José Antonio Moreno Jurado. Es consejero en el Ministerio de Educación Griego e imparte clases de Literatura Española Moderna en la Universidad Abierta de Grecia. También es miembro de la Asociación de Hispanistas Griegos, del Pen Club, de la Asociación Nacional de Escritores Griegos y Académico Correspondiente en Atenas de la Academia de Buenas Letras de Granada. En 2023 le otorgaron en el Festival Internacional de Poesía de La Habana (Cuba) la distinción del Traductor del año. En la actualidad dirige la revista virtual *Hecate, Ars Poetica, Revista Internacional de Poesía* (www.hecatepoesia.wordpress.com)

Poemas, de Stelios Karayanis, se terminó
de ensamblar en octubre de 2025. En su composición se utilizaron los tipos:
Californian FB, Minion Pro, Garamond Premier Pro: 10, 12, 14, 18, 24, 30.

2025

Colección Libros Imposibles
2025